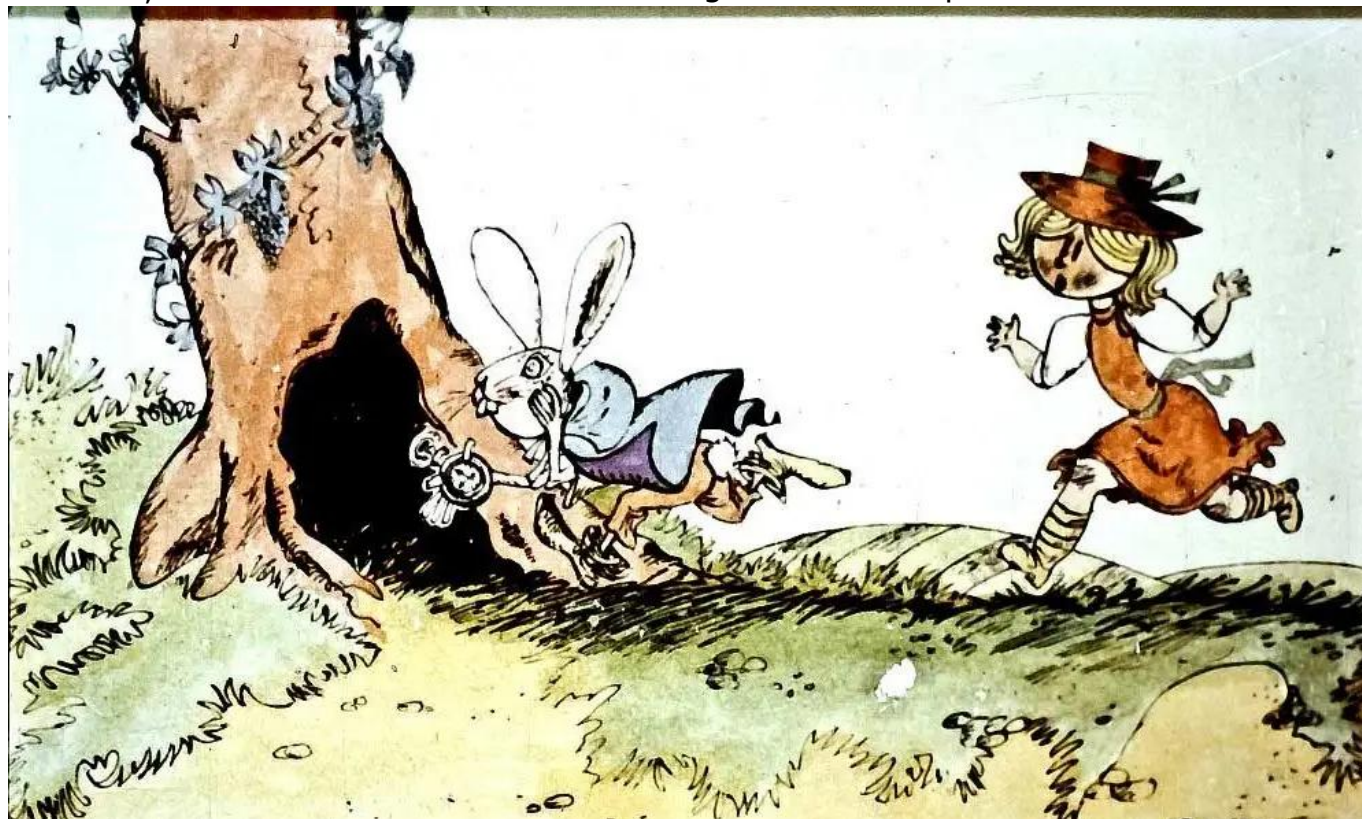

Alice începuse să se plictisească tot șezând lângă sora ei. Era atât de moleșită de căldură și somnoroasă, încât i se încurcau gândurile în cap, când,...

... deodată, văzu un iepure care, oprindu-se, scoase un ceasornic, mormăind: „Vai de mine, am să întârzii!”, după care o zbughi într-o vizuină. Alice se repezi după el.

Tot alergând în întuneric se pomeni deodată căzând în gol. ..Oare voi cădea până în partea cealaltă a pământului? Nostim ar fi să ies printre oamenii care umblă cu capul în jos!

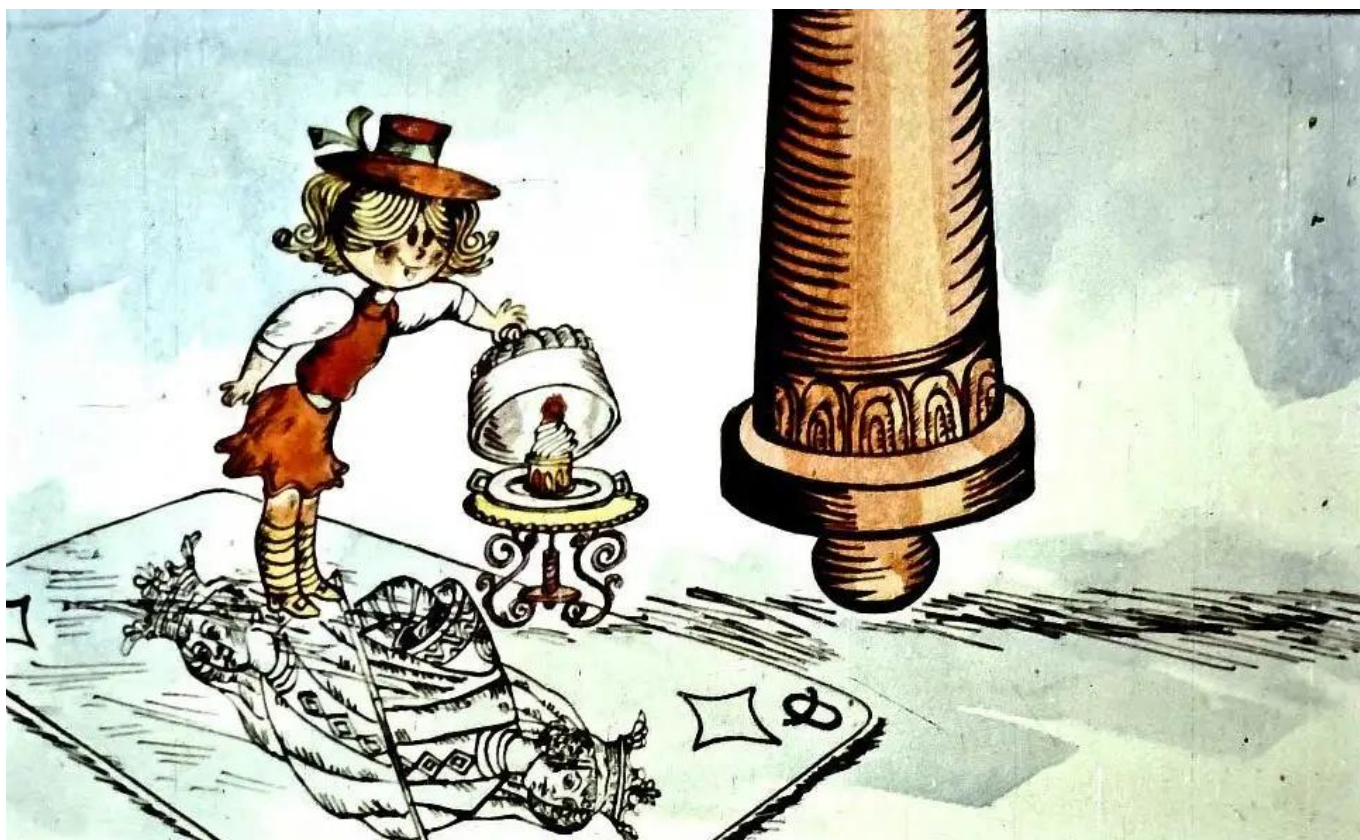
Deodată, buf! căderea luă sfârșit, și Alice se pomeni singură, într-o sală cu toate ușile încuiate.

Pe o măsuță de sticlă strălucea o cheiță de aur, iar alături - o sticlă cu o etichetă îmbietoare. Urmând îndemnul, Alice bău pe nerăsuflăte.

Dintr-o dată începu să descrească. „Ce ciudat mă simt, îşi spuse Alice, parcă mă strâng ca o lunetă. S-ar putea să mă ispăvesc de tot?”

Sub masă găsi o cutiuă de sticlă în care era o prăjitură. Mușcă îngrijorată o bucățică și așteaptă să vadă ce se va întâmpla.

În curând picioarele i se lungiră atât de mult încât putu să ia cheia și să deschidă, dar acum nu mai încăpea pe ușă.

Văzând că nu mai poate ieși, Alice se porni pe plâns, până făcu în jurul ei o baltă de lacrimi, adâncă de vreo patru degete.

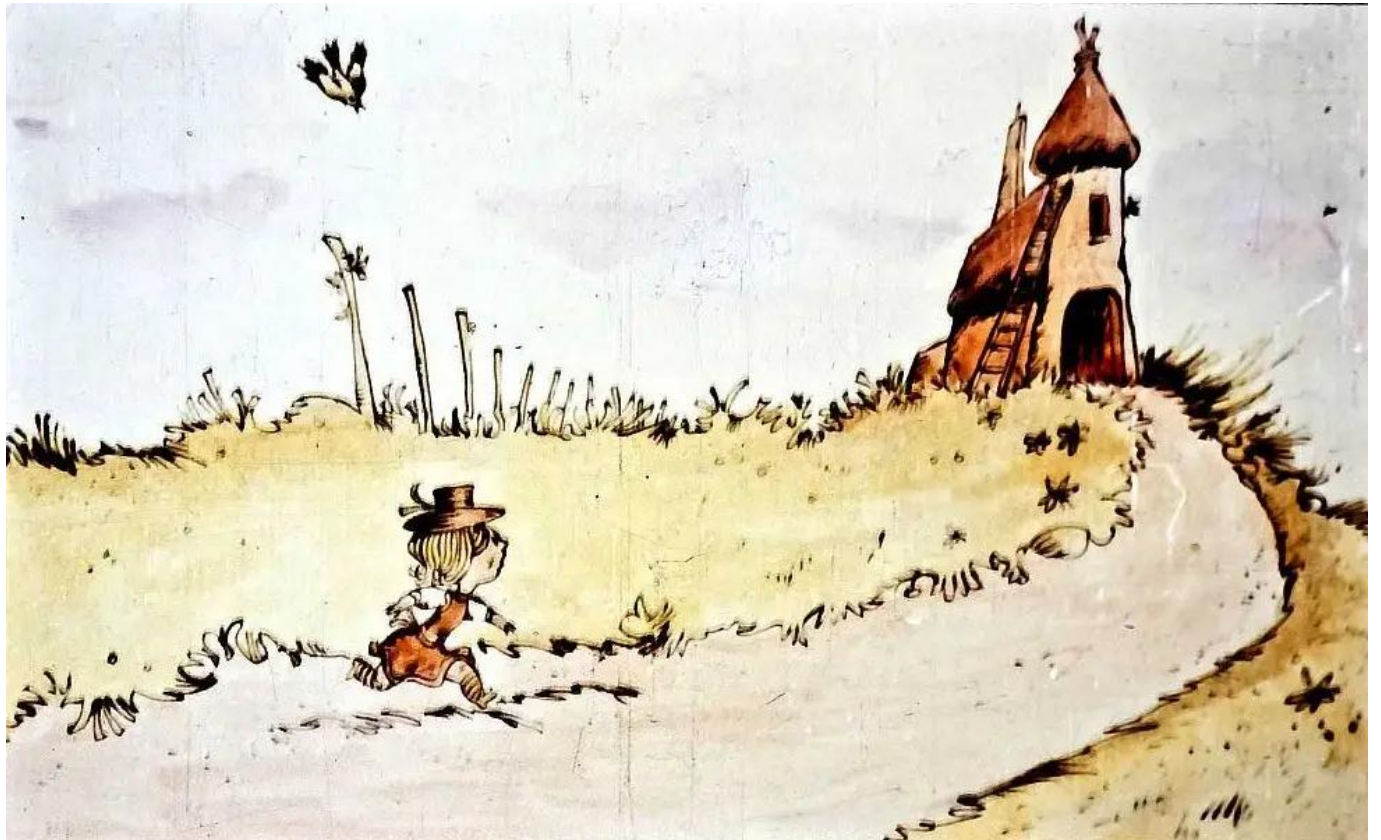
Zărind un evantai, se aplecă și îl luă în mână. Imediat începu să se micșoreze atât de repede, încât dacă nu l-ar fi aruncat ar fi dispărut de tot.

Deodată, piciorul îi alunecă și căzu în balta de lacrimi. „Ce bine ar fi fost să nu fi plâns atât!” gândi Alice.

Înotând, ieși la mal, unde întâlnești din nou iepurele cel grăbit, care-ți poruncește să-i aduci o pereche de mănuși și un evantai.

Alice, care era acum atât de mică, se sperie și o luă îndată la picior, ajungând imediat în fața unei căscioare.

Într-o odăiță, pe o mescioară găsi mănușile și o sticlură pe care scria: BEA-MĂ!.
Cum nu se mai mira de nimic, bău și începu să crească din nou.

În câteva minute nu mai avu loc, așa că se văzu nevoită să stea culcată,...

...cu un braț scos pe fereastră și cu un picior pe ușă. Toate încercările iepureului și ale slujitorilor săi de a scoate brațul acela uriaș din casă rămaseră fără rezultat.

După un timp, cei de afară începură să arunce cu pietricele pe fereastră,...

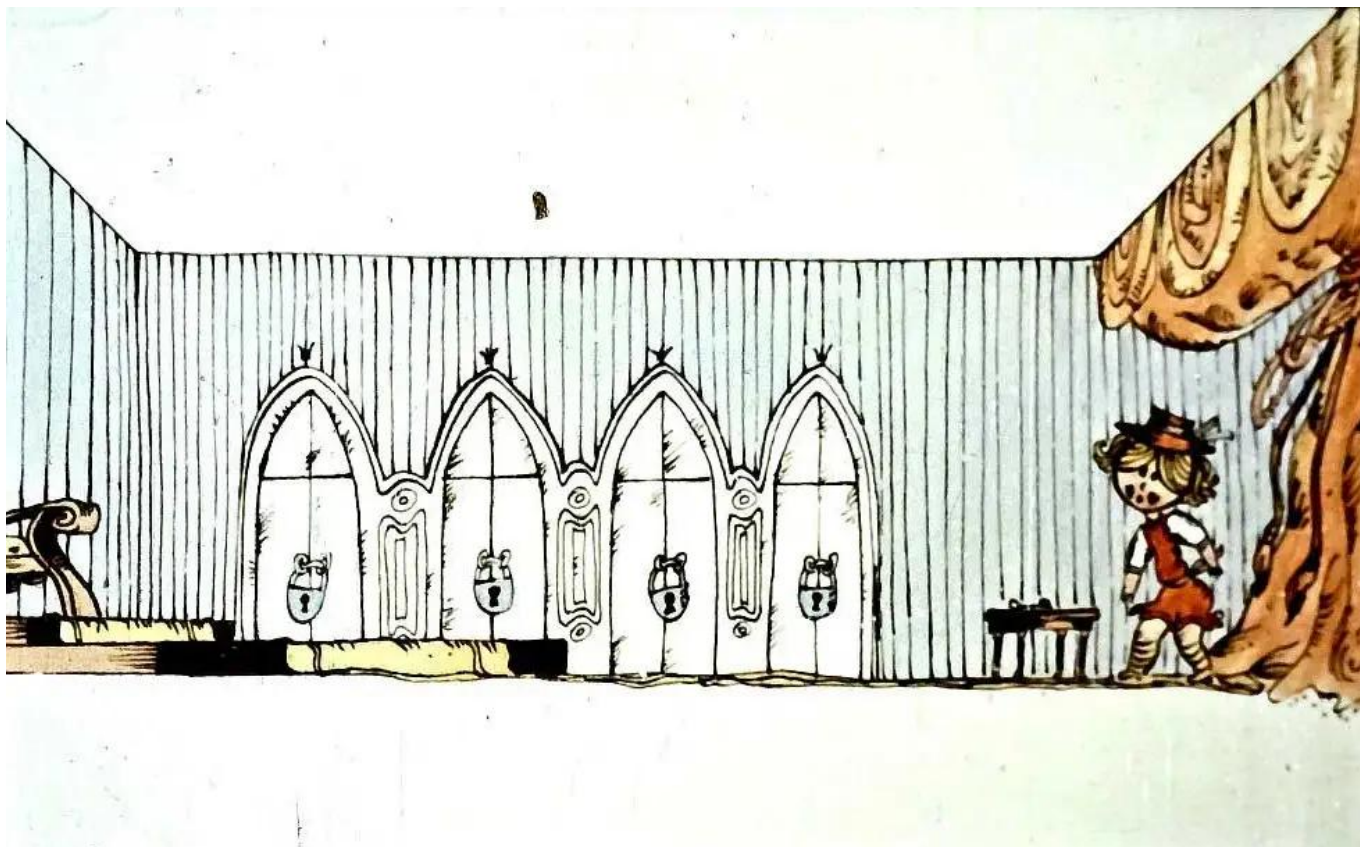
... care, ajunse pe podea, se transformau în prăjituri. „Ce-ar fi dacă aş mânca o prăjitură? De vreme ce nu cred că mă mai pot face să cresc, bănuiesc că mă va face să scad.”

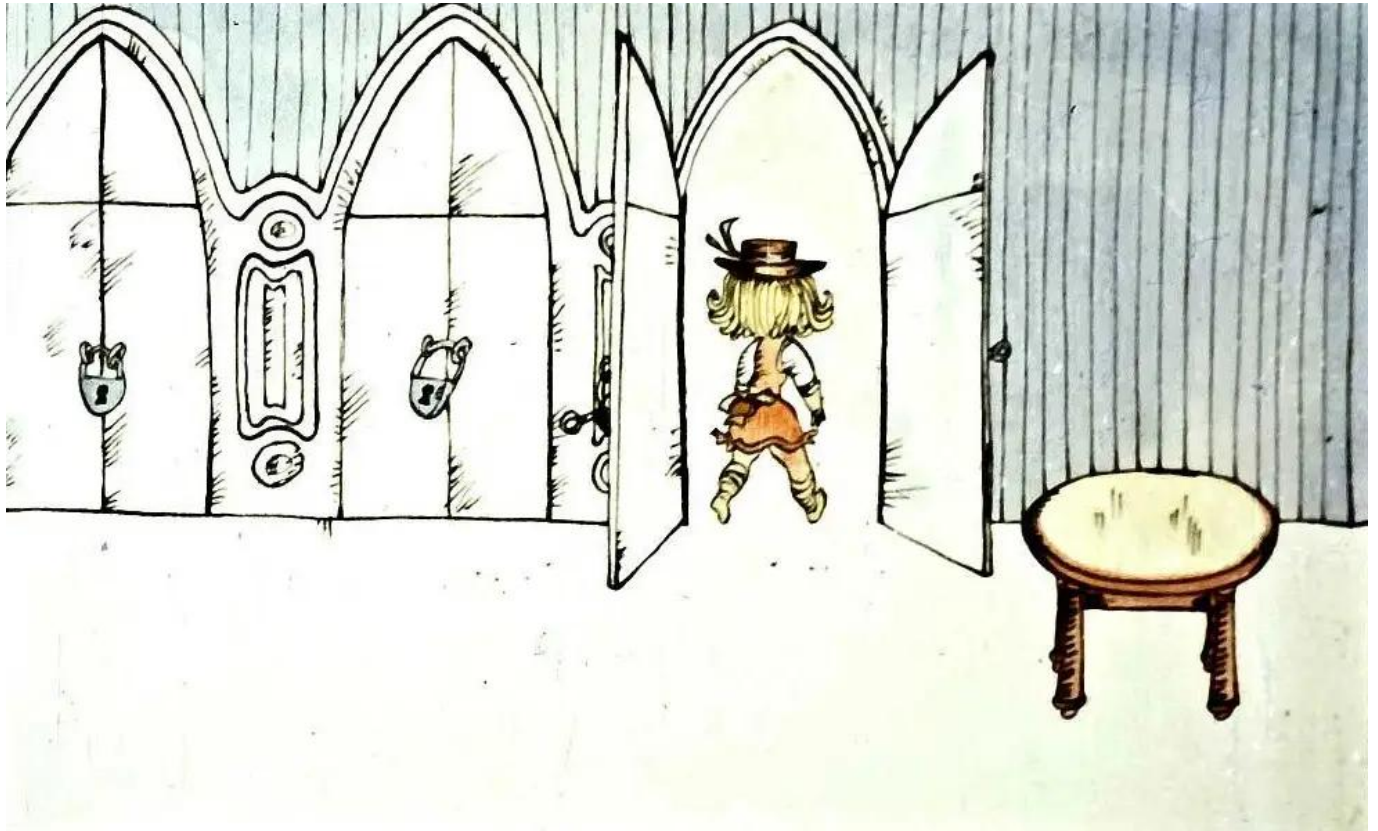
Într-adevăr, cum înghiți o prăjitură, Alice începu să se strângă. Leși repede și, de teama iepurelui și a slujitorilor săi - acum uriași pe lângă ea - fugi în pădure.

Nimeri lângă un copac care avea o ușă. „Ciudat lucru! Dar azi totul e ciudat! Ce-ar fi dacă aș intra?”

Alice intră și ajunse din nou în sala cea lungă, lângă măsuța de sticlă.

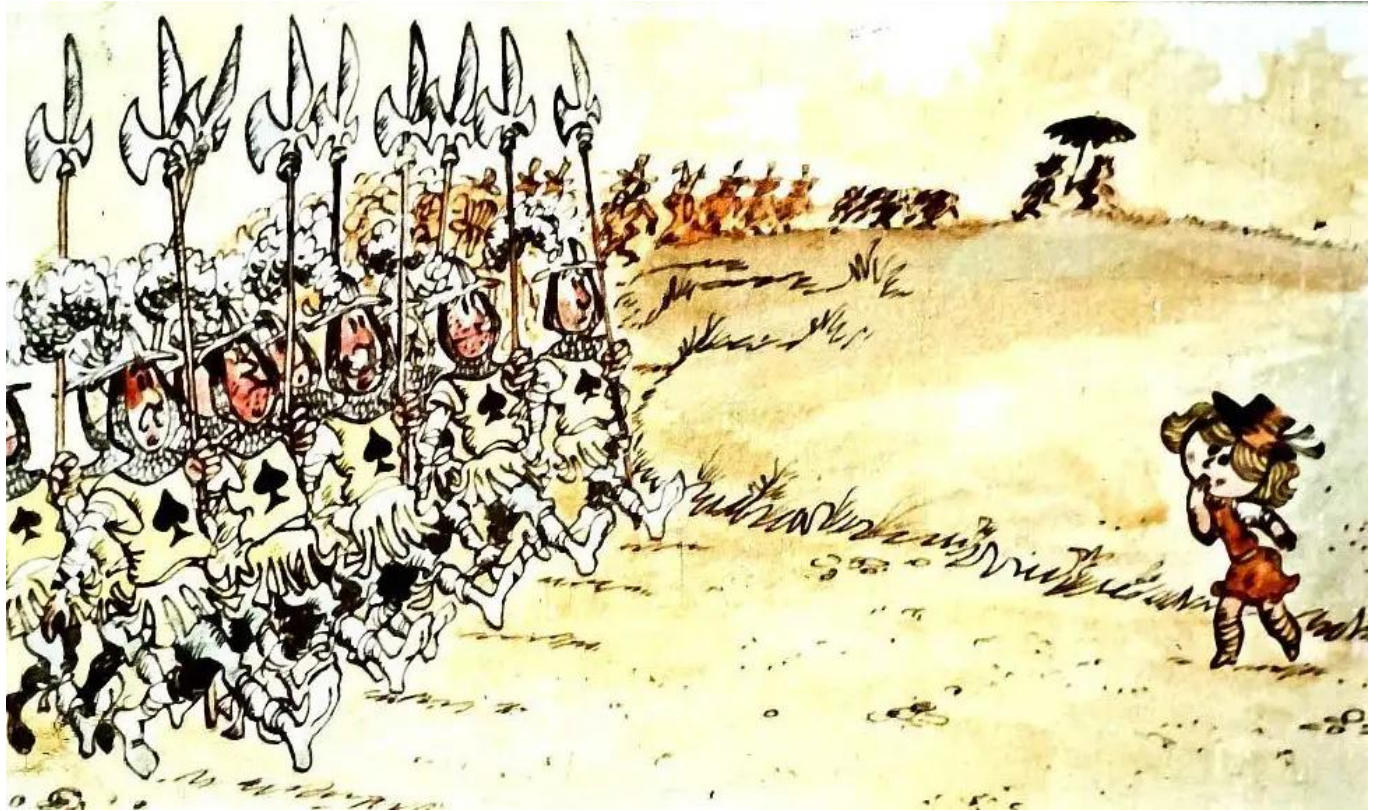
leșind în sfârșit prin ușita cu cheie de aur, ajunse într-o grădină.

Chiar la intrare văzu trei grădinari, care dădeau zor să vopsească cu roșu florile unui trandafir alb.

Trandafirul trebuia să fie roșu, dar ei răsădiseră, din greșeală, unul alb și se temeau că regina îi va pedepsi.

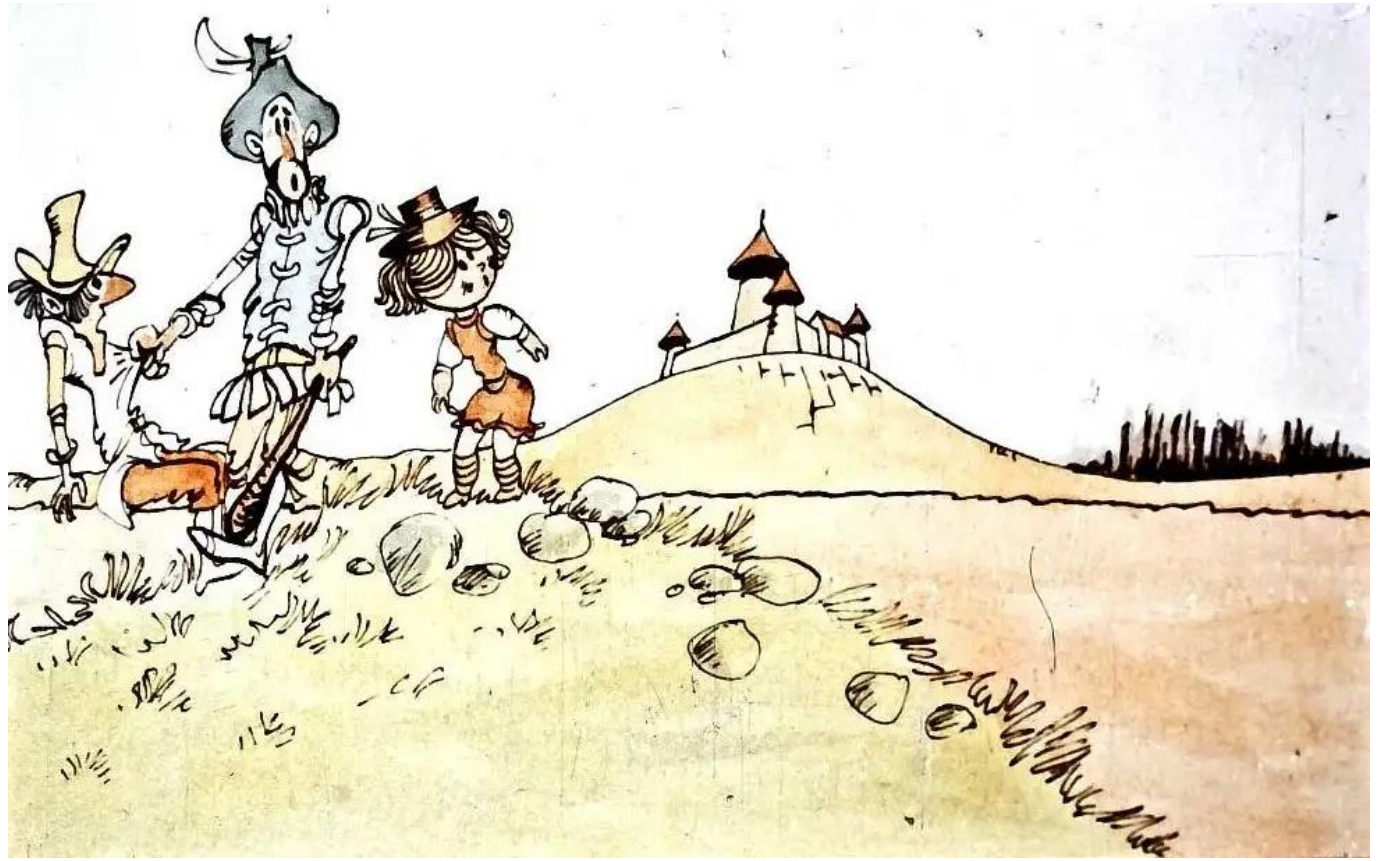
Abia isprăviseră când apăru cortegiul regal. Mai întâi veneau zece soldați, apoi zece curteni, după ei copiii și musafirii, apoi, în sfârșit, REGELE și REGINA DE CUPĂ.

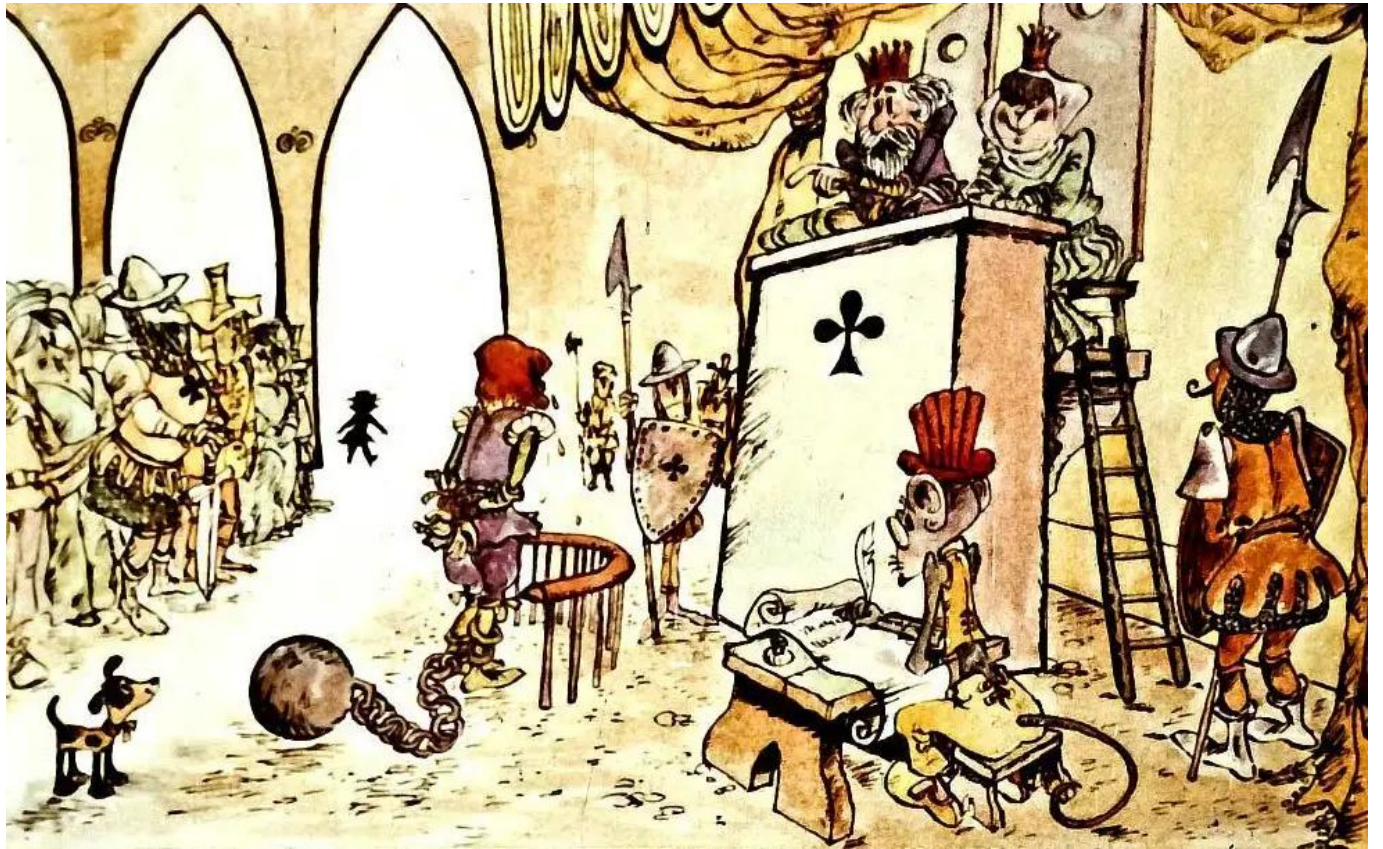
Musafirii jucau toți deodată, fără să-și aștepte rândul, certându-se și îmbrâncindu-se îngrozitor.

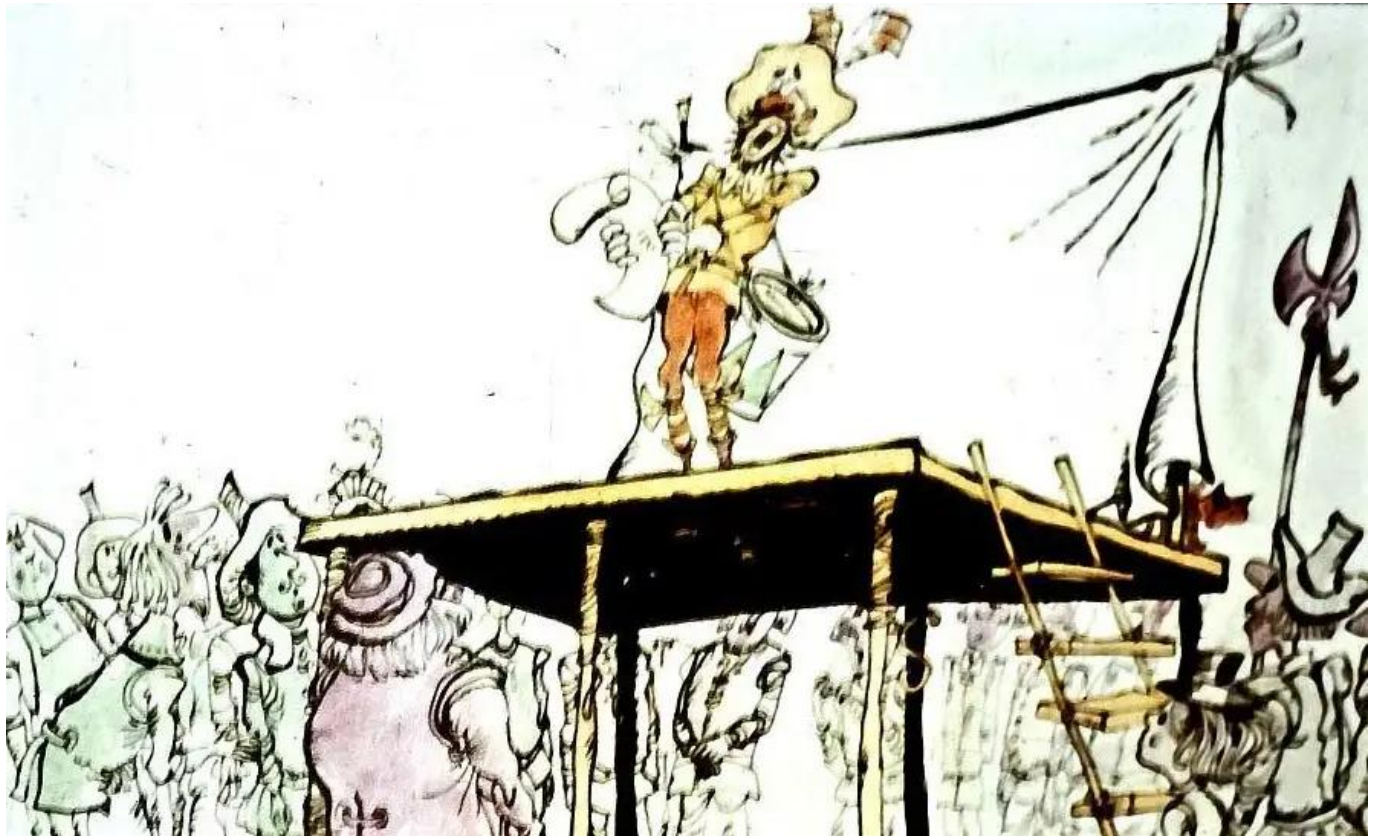
Regina țipa tot timpul, condemnându-i la moarte pe cei care greșeau. După o jumătate de oră, toți jucătorii erau la închisoare, așa că, pentru a putea continua jocul, regele era nevoit să-i grațieze din când în când.

Deodată se auzi, din depărtare, un glas care striga: „Incepe judecata!”

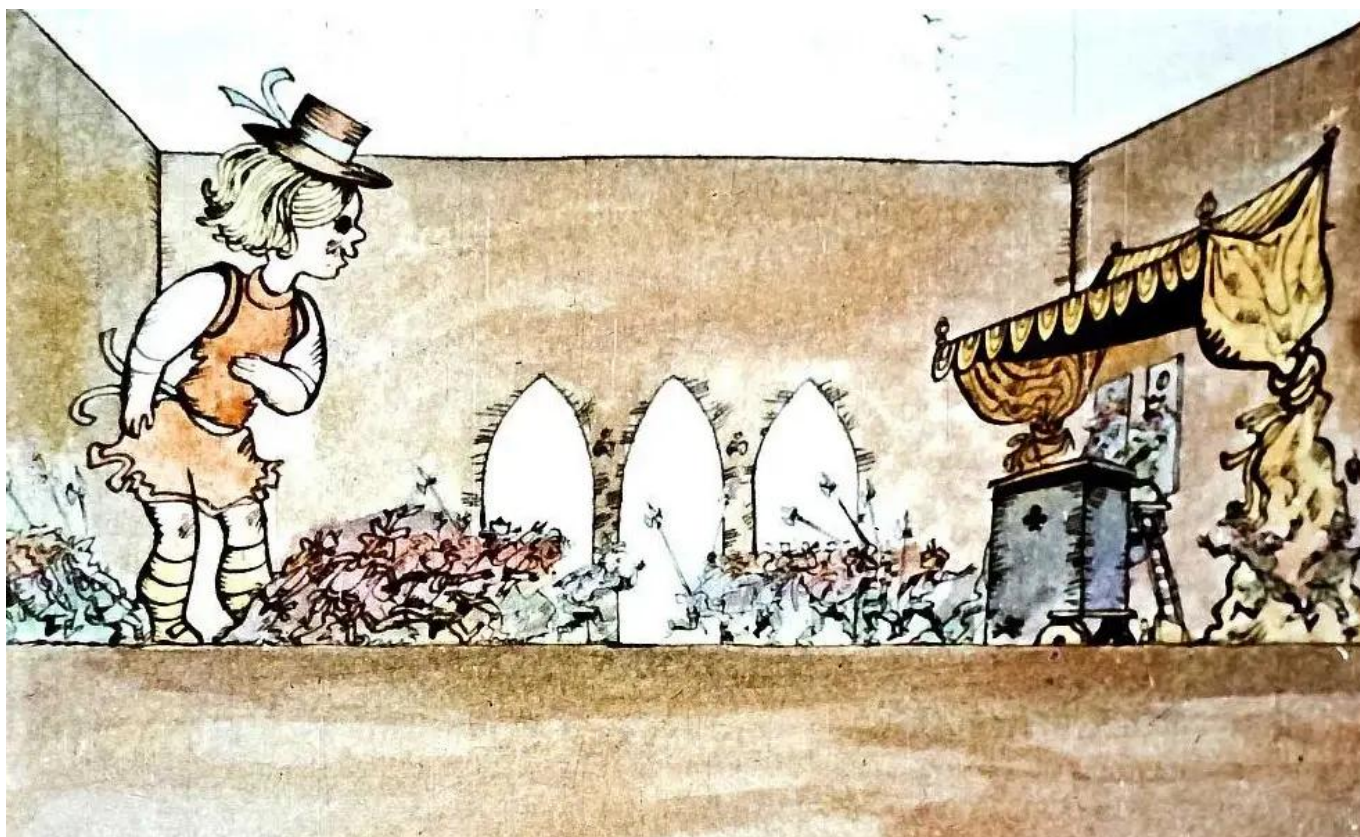
Când Alice sosi la tribunal, regele și regina de cupă ședeau pe tron. În jurul lor era adunată o mare mulțime iar în față stătea un valet legat cu lanțuri.

Crainicul citi actul de acuzare: „Într-o zi de vară, dama cea de tobă, Făcu plăcințele. Fantele de tobă, hoțul! le-a furat Și s-a dus cu ele!”

Fură ascultați toți martorii, deși nu se înțelese mare lucru din declarațiile lor.

Între timp, Alice începu din nou să crească, până atinse înălțimea ei obișnuită.

Înfuriată, regina porunci să i se taie capul, dar Alice strigă fără teamă:
— Cine se sinchisește de ce spui tu! Nu sunteți decât un pachet de cărți de joc!

La aceste cuvinte, toți curtenii se transformară în cărți de joc și se prăbușiră peste ea. Fetița țipă și încercă să se ferească.

Atunci se trezi din somn, întinsă pe iarbă, cu capul în poala surorii ei.

De atunci, în amintirea propriei ei copilării și a zilelor fericite de vară, multă vreme, de-a lungul anilor, Alice își aminti ciudatele ei pățanii în Țara Minunilor.